Р Е Ш Е Н И Е
№ 41599

гр. София, 26.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **9767** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Х. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003340 от 06.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). Със заповедта на „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД, като собственик на лек автомобил „Б. М3 Компетишън М xDrive“ с рег. [рег.номер на МПС] , на основание чл. 171, т. 2, б. м ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно спиране от движение на пътното превозно средство за срок от три месеца.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна на основанията по чл. 146, т. 1–5 АПК, като при недоказана компетентност на издателя иска обявяването на нищожността ѝ. Оспорва наличието на фактически основания за прилагане на мярката спрямо собственика и пряко засегнатия вписан ползвател. Сочи, че в заповедта е описано единствено поведение на водача Н. В. Н., без да е посочено какво е допуснал, организирал или предоставил собственикът. Оспорва и констатациите относно начина на управление, като излага твърдения за обичайна транспортна цел на пътуването, движение по права траектория преди проверката и особености на настилката. Поддържа нарушения на изискванията за мотивиране на акта, изясняване на фактите и участие в административното производство, както и несъразмерност на ограничението. С допълнение към жалбата, чрез адв. К. Х., развива възраженията за липса на установено поведение на собственика и ползвателя, позовава се на съдебна практика и обосновава второ искане за спиране на предварителното изпълнение.

Претендира отмяна на заповедта и присъждане на разноските по делото.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез главен юрисконсулт С. М., в представеното на 31.08.2026 г. писмено становище оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема от фактическа страна следното:
На 04.07.2026 г. младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е съставил срещу Н. В. Н. АУАН серия GA № 5536901. В акта е посочено, че на същата дата около 15:43 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], Н. управлява лек автомобил „Б. М3 Компетишън М xDrive“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД. Отразено е, че водачът използва пътя, отворен за обществено ползване, не в съответствие с предназначението му, като умишлено рязко увеличава оборотите на двигателя с цел превъртане на задвижващите гуми, поднася наляво и надясно с цел дрифт и губи сцеплението на гумите с настилката. Посочено е, че настилката е сух асфалт, без пясък и малки камъчета, а автомобилът е спрян между алея 5 и алея 6 на същата улица. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.
В АУАН като свидетели очевидци са вписани И. И. И. и В. Е. С.. В полето за обяснения и възражения е отразено „нямам възражения“, а в местата за подпис на водача и за получаване на препис е отбелязан отказ. Отказът е удостоверен с подпис на И. И.. В акта е посочено изземване на свидетелство за управление №[ЕИК] и свидетелство за регистрация №[ЕИК].
По преписката е приложена докладна записка от 04.07.2026 г. на И. И. И.. В нея е отразено, че служителят е бил в автопатрул с Д. С. И. за времето от 07:00 до 19:00 ч. Описано е наблюдение около 15:40 ч. на автомобил „Б. М3“ с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се от [улица]към [улица], при което водачът рязко увеличавал оборотите на двигателя и автомобилът поднасял наляво и надясно. Посочени са последвалото спиране за проверка, установяването на водача и отказът му да даде писмено сведение.
На същата дата на Н. В. Н. е издадена Заповед № GPAM-1395170 за временно отнемане на свидетелството за управление на основание чл. 171, т. 1, б. (з) ЗДвП.
На 06.07.2026 г. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издал оспорената Заповед № 26-4332-003340. В обстоятелствената ѝ част са възпроизведени констатациите от АУАН относно датата, часа, мястото, автомобила и поведението на водача. Посочени са „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД като собственик и „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД, като ползвател. В разпоредителната част на собственика е приложена мярката по чл. 171, т. 2, б. м ЗДвП – временно спиране от движение на пътното превозно средство за срок от три месеца, с отнемане на СРМПС №[ЕИК].
В приложената справка от АИС–КАТ–Регистрация като собственик на автомобила е вписано „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД, а като ползвател – „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД.
По преписката са представени и две снимки на пътни участъци.
Представени са Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат принудителни административни мерки, Заповед № 513з-3065 от 17.03.2026 г. и Заповед № 513з-9730 от 23.09.2024 г.

С Определение № 31437 от 07.08.2026 г. съдът е оставил без уважение първоначалното искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедта.
С постъпилото на 25.08.2026 г. писмо ответникът е уведомил съда, че в отдел „Пътна полиция“ не са налични видеозаписи от индивидуални и автомобилна камера.
С допълнението към жалбата от 08.10.2026 г. е направено повторно искане за спиране на предварителното изпълнение. С Разпореждане № 39111 от 09.10.2026 г. от ответника е изискана информация за началната и крайната дата на мярката, актуалния ѝ статус и връщането на свидетелството за регистрация.
Жалбата е процесуално допустима. Правният интерес на „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД като вписан ползвател на автомобила е обсъден в Определение № 31437 от 07.08.2026 г., като съдът поддържа изложените в него съображения. Оспорената заповед засяга непосредствено правото на дружеството да ползва автомобила, независимо че не е неин адресат. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мерките по чл. 171, т. 2 се прилагат с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по закона или на оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП. С т. 1 от Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да прилагат включително мерките по чл. 171, т. 2 ЗДвП. Кадровата заповед от 17.03.2026 г. удостоверява заеманата от М. Г. Н. длъжност в този отдел. Следователно издателят попада в кръга на оправомощените лица, а мястото на описаното поведение е в териториалния обхват на службата. Не е налице порок на компетентността, обуславящ нищожност или отмяна на акта.
Заповедта е постановена в изискуемата писмена форма, подписана е и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Индивидуализирани са собственикът, ползвателят и автомобилът, както и видът и срокът на ограничението. Посочени са датата, часът, мястото и конкретните действия на водача, възприети като използване на пътя не по предназначение. Описанието не се изчерпва с употребата на думата „дрифт“, а съдържа рязко увеличаване на оборотите, превъртане на задвижващите гуми, поднасяне наляво и надясно и загуба на сцепление с настилката. Липсата на измерена скорост, конкретен ъгъл на отклонение и точно разстояние на страничното движение не прави това описание негодно. Такива количествени показатели не са самостоятелни елементи на забраната по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Автомобилът е еднозначно определен чрез посочените в акта марка, модел и регистрационен номер и номера на отнетото свидетелство за регистрация.
Неоснователно е възражението, че за мотивиране на заповедта е необходимо отделно описание на знание или съгласие на собственика за конкретния начин на управление от водача. Приложимата към случая хипотеза на чл. 171, т. 2, б. м ЗДвП е свързана с използване на пътя, отворен за обществено ползване, за други цели, освен за превоз на хора и товари. В тази хипотеза релевантни са собствеността върху автомобила и установеното използване на пътя не по предназначение от неговия водач. Не е необходимо собственикът лично да е извършил нарушението или предварително да е знаел, че лицето, на което автомобилът е предоставен за ползване, ще го използва по забранения начин.
Мярката по чл. 171, т. 2, б. м ЗДвП не представлява административно наказание за виновно поведение на собственика. Тя е насочена към временно изключване от движението на автомобила, с който е осъществено опасното поведение, и към предотвратяване на неговото повторение.

Изискването да се установява общ умисъл или съгласие между собственика и водача за извършване на дрифт би въвело допълнителна предпоставка за тази превантивна мярка. Поради това и направената от жалбоподателя аналогия със съучастието и ексцеса на извършителя по наказателното право е неприложима.
Ето защо определяща за настоящия спор е преценката дали описаното в заповедта поведение е установено с доказателствата по делото.
Лизинговото правоотношение не променя извода относно адресата на мярката. Собственик на автомобила е „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД и заповедта е издадена спрямо него. Вписването на „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД като ползвател не прехвърля собствеността и не изключва приложимостта на ограничението спрямо автомобила. Необходимостта последният да се използва в търговската дейност на ползвателя и заплащането на лизингови вноски не съставляват законово изключение от приложимата мярка. Договорното разпределение на правата и задълженията между лизингодателя и лизингополучателя само по себе си не освобождава автомобила от предвидените в ЗДвП ограничения при противоправното му използване. Същевременно вписаният ползвател има право да оспори фактическите основания за ограничението, тъй като то непосредствено засяга неговото ползване, както е прието и при преценката за допустимост на жалбата.
Следователно посочването в заповедта на собственика и описанието на поведението на водача представляват относими фактически основания за приложената мярка. Не е необходимо те да бъдат допълвани с констатация, че собственикът или ползвателят са предоставили автомобила именно за извършване на дрифт. Не се установява отменително основание по чл. 146, т. 2 АПК.
В производството по издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Органът е разполагал с АУАН, докладната записка за случая и данните за собствеността и ползването на автомобила. Тези доказателствени източници обхващат релевантните обстоятелства, които подлежат на изследване при приложената законова хипотеза. Издаването на заповедта на 06.07.2026 г., преди изтичане на срока за възражение срещу АУАН, не я прави преждевременна, тъй като производството по прилагане на ПАМ е самостоятелно спрямо административнонаказателното производство и законът не поставя издаването ѝ в зависимост от приключването на последното.
Липсата на отделно уведомяване на собственика и ползвателя преди издаване на акта не обуславя автоматично неговата отмяна. Съществеността на нарушението се преценява с оглед възможното му отражение върху съдържанието на акта. В случая основният довод, който засегнатите лица заявяват във връзка с неучастието си, е липсата на знание или съгласие за противоправното управление. Както се изложи, това обстоятелство не изключва приложимостта на мярката. Възраженията относно самото движение на автомобила подлежат на проверка чрез събраните по делото доказателства. При тяхната съвкупна преценка не се установява неизяснен релевантен факт, който да е обусловил различно съдържание на заповедта. Поради това не е налице съществено нарушение на чл. 34–36 АПК, съставляващо основание за отмяна по чл. 146, т. 3 АПК.
Заповедта е издадена и в съответствие с материалния закон.
Съгласно чл. 104б, т. 2 ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Преднамереното предизвикване на загуба на сцепление и странично поднасяне на автомобила, извън необходимото за обичайното придвижване, попада в тази забрана. Случайното поднасяне вследствие на състоянието на настилката или изпълнението на транспортна маневра не може само по себе си да се приравни на

използване на пътя за друга цел. Поради това следва да се изследват конкретните описани действия, а не единствено употребеното за тях наименование.
По силата на чл. 170, ал. 1 АПК ответникът носи тежестта да установи фактическите основания за издаване на акта и изпълнението на законовите изисквания. Съгласно чл. 171, ал. 1 АПК доказателствата, събрани в административното производство, имат сила и пред съда. Съобразява се и чл. 189, ал. 2 ЗДвП, според който редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази сила е оборима, отнася се до удостоверените факти и не обвързва съда с правната квалификация или с извода за преднамереността на поведението. Последният се формира въз основа на съвкупната оценка на доказателствата.
АУАН серия GA № 5536901 от 04.07.2026 г. е съставен от полицейски служител в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чието длъжностно качество е удостоверено с представената кадрова заповед. Съдържа описание на деянието, дата, час, място, самоличност на водача и индивидуализация на автомобила. Подписан е от актосъставителя и вписаните свидетели. Отказът на водача да го подпише е удостоверен по реда на чл. 43, ал. 2 ЗАНН. Отбелязването „нямам възражения“ при същевременно удостоверен отказ за подпис не се възприема от съда като признание на нарушението. Отказът също не е доказателство за извършването му. Изводът за установените действия се основава на съдържанието на доказателствата за наблюдаваното движение, а не на процесуалното поведение на водача при проверката.
В АУАН е описано съчетание от рязко увеличаване на оборотите на двигателя, превъртане на задвижващите гуми и последователно поднасяне наляво и надясно при загуба на сцепление. Това описание се подкрепя от докладната записка на И. И., в която служителят излага лично възприетото от патрулния екип движение на същия автомобил, в същото направление и непосредствено преди спирането му за проверка. Посочването в нея на приблизителен час 15:40 ч., при отразени в АУАН 15:43 ч., не обосновава различие относно събитието с оглед съвпадението на автомобила, мястото, посоката и описаните действия. Двата документа са съставени във връзка с една и съща проверка и се преценяват съвместно.
Описаната последователност от действия обосновава извод за целенасочено предизвикано странично поднасяне, а не за единична неволна загуба на сцепление. Констатациите не са опровергани от други доказателства по делото. Твърденията за запрашаване и износване на настилката поради строителен трафик са изложени в жалбата, но не са подкрепени с данни, които да ги свързват с конкретното движение и да обяснят описаното многократно отклоняване при рязко увеличаване на оборотите. В АУАН изрично е отразена суха настилка, без пясък и малки камъчета. Представените снимки отразяват пътната обстановка, но не документират движението на автомобила и не могат самостоятелно да установят неговия динамичен механизъм.
Липсата на видеозапис не лишава от доказателствена стойност останалите събрани доказателства. Законът не изисква нарушение от този вид задължително да бъде заснето или установено с техническо средство. Ответникът е заявил, че в отдела не са налични записи от индивидуални и автомобилна камера. Само от това обстоятелство обаче не следва нито, че запис е съществувал и е укрит, нито че описаното от служителите движение не се е осъществило. При наличните конкретни фактически констатации и тяхното съответствие с докладната записка отсъствието на видеозапис не е достатъчно да разколебае доказаността им.
Не опровергават описаното поведение и доводите, че след него автомобилът е изминал приблизително 200 метра по права траектория и че пътуването е било с крайна цел прибиране до дома. Последващото движение по права линия не изключва предходно използване на пътя не по предназначение. Обичайната транспортна цел на пътуването също не препятства осъществяване на забранено поведение в отделен негов участък. Не се изисква цялото придвижване да е

предприето единствено за извършване на дрифт.
За приложената хипотеза не е необходимо установяване на превишена скорост, настъпило произшествие, имуществени вреди или конкретно засегнат пешеходец или друг автомобил. Нарушението се състои в самото използване на пътя за друга цел. Затова липсата на измерена скорост или на индивидуализирани други участници не опровергава установените действия. Не е необходимо да се доказва и изпълнение на всички технически характеристики на състезателна техника за продължителен дрифт. Определящо е дали конкретното управление представлява преднамерено предизвикване на странично поднасяне извън обичайното придвижване, каквото се установява в случая.
Собствеността на „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД е удостоверена от справката в АИС–КАТ–Регистрация и не се оспорва.
При така установеното поведение на водача с този автомобил са осъществени материалноправните предпоставки за временното му спиране от движение по чл. 171, т. 2, б. м ЗДвП. Не е необходимо предварително влязло в сила наказателно постановление срещу водача. Съставянето на АУАН и прилагането на мярката не са обусловени от окончателното разрешаване на въпроса за административнонаказателната му отговорност.
Неоснователен е и доводът за санкционен характер, изведен от употребата на глагола „налагам“. Правната природа на акта се определя от съдържанието, основанието и последиците му, а не от този израз. Изземването на свидетелството за регистрация със съставянето на АУАН е предвидено в чл. 172, ал. 4 ЗДвП и представлява действие по осъществяване на мярката, а не отделно повторно ограничение за същия срок.
Издадената спрямо водача заповед за временно отнемане на СУМПС не изключва приложимостта на мярката спрямо автомобила. Двете ограничения имат различен предмет: първото засяга възможността на водача да управлява, а второто – участието в движението на конкретното превозно средство. Съществуването на едното не заменя другото и не освобождава органа от прилагането му при установени законови предпоставки.
Заповедта съответства и на целта на закона. Установеното преднамерено предизвикване на загуба на сцепление и странично поднасяне по обществен път обосновава необходимостта от предвиденото превнтивно въздействие. Срокът е определен пряко от закона на три месеца, поради което органът не разполага с възможност да избере по-кратко ограничение.
Преценката за съразмерност по чл. 6 АПК не се изчерпва с позоваването на фиксирания срок. В конкретния случай обаче ограничението е временно, отнася се до автомобила, с който е осъществено установеното опасно поведение, и е насочено към безопасността на движението. Посочените в декларацията на управителя служебни пътувания, текущи лизингови разходи и липса на равностоен заместващ автомобил представляват неблагоприятни последици за ползвателя, но сами по себе си не установяват явно несъизмерима с преследваната цел тежест. По делото не са доказани конкретни обстоятелства, които да обосноват различен извод. Не се установява ограничение на ползването в степен, надхвърляща необходимото за постигане на законовата цел, включително при съобразяване на защитата на притежанията по чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКПЧ.
По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е валидна и законосъобразна – издадена е от компетентен орган, в предвидената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел.
Жалбата следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски.
Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно

направено и е основателно. На основание чл. 143, ал. 3 и чл. 144 АПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, като съобразява чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя възнаграждение в размер на 102,26 евро.
По повторното искане за спиране на предварителното изпълнение съдът намира следното:
Указанията, дадени с Разпореждане № 39111 от 09.10.2026 г. във връзка с това искане, са изпълнени след обявяване на делото за решаване. Представени са писмо на ответника от 19.10.2026 г. и справка от АИС–КАТ–Регистрация относно изпълнението и статуса на мярката. С решаването на спора с окончателно решение отпада правният интерес от спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед, тъй като защитата по чл. 166 АПК има временен характер и може да бъде предоставена до влизането в сила на решението. Поради това повторното искане следва да бъде оставено без разглеждане, без да се обсъждат предпоставките за неговата основателност. Производството в тази част следва да бъде прекратено.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК и чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003340 от 06.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляващи юрисконсултско възнаграждение.
ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ повторното искане на „АЛФА ТЕХ ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК: [ЕИК], направено с допълнението към жалбата от 08.10.2026 г., за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003340 от 06.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи
Решението в частта по съществото на спора е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.
В частта, с която повторното искане за спиране е оставено без разглеждане, актът има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: